

De-aş fi eu lacul

Nicu Hăloiu

De-aş fi eu lacul

O, de-aş fi eu lacul ce oglindeşte cerul,
aş purta în mine bolta înstelată,
aş prinde-n undă timpul, purtându-i efemerul,
tu salcie mi-ai fi, spre mine aplecată!

Iar vântul ți-ar foşni miile de lacrimi,
ce-atârână prinse-n ramuri şi peste mine curg,
ţi-aş cuprinde umbra şi tremurând de patimi,
ţi-aş reflecta-n privire soarele-n amurg!

Deasupra-ne doar norii ascunde-ne-ar iubirea,
tu mi-ai rămâne-acolo, nemişcată-n mal,
eu, limpede spre tine mi-aş îndrepta privirea,
şi ţi-aş atinge trupul cu stropii unui val!

Eşti salcia ce plânge cu lacrimi vii şi verzi,
când te ating cu vântul, în dulce mângâiere,
spre mine-ţi apleci ramul, cu lacrimi mă dezmierzi,
când simţi a mea răcoare în şoapta adiere!